

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 148/2018-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 6. marca 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. októbra 2017 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“),

zastúpeného advokátskou kanceláriou FUTEJ & Partners, s. r. o., Radlinského 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Daniel Futej, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 128/2017 zo 16. augusta 2017 (ďalej len „napadnuté uznesenie“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 14 Co 393/2015, 14 Co 394/2015 z 11. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej pripojených vyplýva, že Okresný súd Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom sp. zn. 21 C 213/2011 z 25. marca 2015 (ďalej len „rozsudok z 25. marca 2015“) zamietol návrh sťažovateľa v procesnom postavení navrhovateľa v 2. rade, ktorým sa spoločne s ostatnými navrhovateľmi domáhal proti Slovenskej republike, zastúpenej Národnou bankou Slovenska (ďalej aj „NBS“), ako odporkyni zaplataenia v návrhu na rozhodnutie konkretizovaných finančných súm predstavujúcich požadovanú náhradu škody, ktorá mala byť spôsobená nesprávnym úradným postupom odporkyne pri vykonávaní bankového dohľadu nad činnosťou PODIELOVÉHO DRUŽSTVA SLOVENSKÉ INVESTÍCIE (ďalej len „družstvo“) a obchodníka s cennými papiermi CAPITAL INVEST, o. c. p., a. s. (ďalej len „obchodník s cennými papiermi“). Sťažovateľ spoločne s ostatnými navrhovateľmi svoj návrh odvodzovali zo skutočnosti, že v máji 2010 sa dozvedeli, že obchodník s cennými papiermi s družstvom k 30. aprílu 2010 ukončil činnosť, avšak družstvu neodovzdal žiadne portfólio ani zverené peňažné prostriedky, a že z tohto dôvodu družstvo nemá prostriedky na výplatu sťažovateľom a ostatnými navrhovateľmi zverených prostriedkov družstvu vrátane ich zhodnotenia. Sťažovateľ uvádza, že peňažné prostriedky do družstva vkladal výhradne a len z dôvodu, že sa spoľahol na to, že družstvo a aj obchodník s cennými papiermi sú subjekty, nad ktorými je vykonávaný dohľad NBS, a teda že bude zabezpečené ich riadne fungovanie, a tým budú nielen ochránené ich peňažné prostriedky, ale budú aj v garantovanej výške zhodnotené.

Proti rozsudku okresného súdu z 25. marca 2015 podal sťažovateľ spoločne s ostatnými navrhovateľmi odvolanie. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil

rozsudok okresného súdu z 25. marca 2015. Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že povinnosť aktualizovať prospekt investície bola družstvu uložená až od 1. januára 2009 po novelizácii zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o cenných papieroch) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o cenných papieroch“), a preto sa na NBS nemohla vzťahovať povinnosť dohliadať na jeho aktuálnosť pred týmto dátumom.

Podľa krajského súdu družstvo malo povinnosť dodržiavať prospekt až po 1. júni 2010 po novelizácii zákona o cenných papieroch, a preto nemohla NBS skúmať ani túto povinnosť prostredníctvom výkonu dohľadu, keď samotné družstvo nemalo povinnosť prospekt dodržiavať.

Krajský súd následne prezentoval teoretické východiská posudzovania nesprávneho úradného postupu a odkázal na relevantnú judikatúru v tejto oblasti. V ďalšej časti svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že sťažovateľ a ostatní navrhovatelia sa nemohli v konaní domáhať náhrady škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ktorý má spočívať v takom pochybení v postupe NBS, ktorý sa dotýka hmotnoprávneho posúdenia veci. Nie je možné za nesprávny úradný postup považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie veci či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké očakáva ten účastník, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať.

Národná banka Slovenska svojím postupom podľa krajského súdu neporušila svoje povinnosti, keďže pri výkone verejnej moci postupovala v rozsahu svojich kompetencií daných jej zákonom, nedopustila sa pri svojom rozhodovaní žiadneho excesu a ani nepostupovala spôsobom nezlučiteľným s ochranou základných práv a ľudských slobôd. Postup NBS bol v súlade s ústavou, podľa ktorej štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach, v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ spoločne s ostatnými navrhovateľmi dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol napadnutým uznesením tak, že dovolanie odmietol. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľa a ostatných navrhovateľov ako

procesne neprípustné odmietol [§ 447 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

Podľa sťažovateľa napadnutý rozsudok krajského súdu je postavený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa jeho názoru zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a je potrebné ich ústavným súdom preskúmať. Nápravou napadnutého rozsudku krajského súdu sa najvyšší súd podľa mienky sťažovateľa odmietol zaoberať, keď vyhodnotil dovolanie proti napadnutému rozsudku krajského súdu ako neprijateľné. Najvyšší súd a krajský súd podľa jeho názoru nerešpektovali pri svojom rozhodovaní ústavný príkaz minimalizovať formalistický výklad práva.

Konkrétne podľa sťažovateľa sú ústavne neakceptovateľné závery v jeho veci konajúcich všeobecných súdov o

(i) limitácii dohľadu NBS a hodnotenie jej postupu ako postupu v medziach zákona a ústavy,

(ii) tom, že zodpovednosť štátu nemôže nahrádzať primárnu zodpovednosť obchodníka s cennými papiermi voči družstvu či sekundárnu zodpovednosť družstva voči sťažovateľom,

(iii) subsidiarite uplatneného nároku voči NBS vo vzťahu k pohľadávke uplatnenej v konkurze družstva.

Podľa vyjadrenia sťažovateľa NBS mala vedomosť o verejne známých skutočnostiach, že činnosťou obchodníka s cennými papiermi a družstva vzniká bezprostredne hroziace nebezpečenstvo vzniku škody, no napriek tomu však nekonala tak, aby včas vykonala preventívne opatrenia na predchádzanie vzniku tejto škody. Podľa názoru sťažovateľa nemožno vyvodiť jednoznačný záver o tom, že v rozhodnom čase NBS vykonávala dohľad iba v limitovanom rozsahu. Povinnosťou NBS podľa § 137 ods. 2 zákona o cenných papieroch je a bolo podľa sťažovateľa zisťovanie a vyhodnocovanie informácií a podkladov o skutočnostiach, ktoré sa týkajú dohliadaných subjektov aj ich činnosti, pričom podľa § 135 ods. 1 zákona o cenných papieroch (ktorý platí v tomto znení

už od 1. mája 2007) družstvo ako vyhlasovateľ verejnej ponuky majetkových hodnôt, ako aj obchodník s cennými papiermi patrili a patria k povinne dohliadaným subjektom zo strany NBS. Podľa § 135 ods. 2 zákona o cenných papieroch mala podľa sťažovateľa NBS zisťovať (čo v prípade družstva ani obchodníka s cennými papiermi podľa sťažovateľa neurobila) všetky informácie a podklady o dodržiavaní, resp. nedodržiavaní povolení na činnosť vydaných NBS družstvu a obchodníkovi s cennými papiermi.

Pokračujúc vo svojej sťažnostnej argumentácii sťažovateľ tvrdí, že všeobecné súdy pri svojom rozhodovaní nezohľadnili taktiež správu správcu konkurznej podstaty úpadcu – družstva o stave konkurzu a jeho výpoveď v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 206/2011, z ktorých podľa neho jednoznačne vyplýva, že aktuálny stav konkurzu je taký, že objektívne vylučuje jeho možnosť ako veriteľa uspokojiť sa z konkurzu sp. zn. 3 K 95/2010. Existujúce konkurzné konanie podľa sťažovateľa samo osebe nevylučuje možnosť podať veriteľom, ktorí si prihlásili svoje pohľadávky do konkurzu, žalobu o náhradu škody proti štátu a nerobí žalobu predčasnou.

Namieste je podľa sťažovateľa úvaha, že najvyšší súd napadnutým uznesením vybočil z ústavných medzí rozhodovania príslušného orgánu ochrany práv. Svojím rozhodnutím podľa jeho mienky *de facto* odmietol jeho právo na súdnu ochranu. Sťažovateľ vidí zreteľný zásah do práva na spravodlivý proces aj v tom, že najvyšší súd nedostatočne odôvodnil svoj záver, a preto považuje napadnuté uznesenie najvyššieho súdu za nedostatočne odôvodnené.

Sťažovateľ v sťažnosti rovnako poukazuje na rozhodovaciu činnosť všeobecných súdov, kde všeobecné súdy priznali žalobkyni (ktorá je poisťovňou) nárok na náhradu škody spôsobenej NBS (ďalej len ako „prípád RAPID LIFE“). V prípade RAPID LIFE všeobecné súdy vyvodili zodpovednosť a pochybenie NBS, ktoré malo spočívať v tom, že NBS pri vzniku poisťovne schválila tzv. poisťné podmienky. Tieto poisťné podmienky však obsahovali chybu v rámci matematického výpočtu výšky poisťného, ktoré v dôsledku nedôslednej kontroly NBS (resp. jej predchodkyne) boli v praxi aplikované viac ako

13 rokov a klienti poisťovne tak platili nižšie poistné, ako bolo potrebné pre akumuláciu finančných prostriedkov na tvorbu potrebných rezerv.

Na základe uvedených skutočností sťažovateľ navrhuje vydať nález, v ktorom ústavný súd vysloví porušenie ním označených práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, napadnuté rozhodnutia zruší a prizná mu úhradu trov konania, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastupovaním v konaní pred ústavným súdom.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú. Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

II.1 K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým uznesením najvyššieho súdu

V súvislosti s predbežným prerokovaním tejto časti sťažnosti ústavný súd pripomína, že právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravoval v čase podania dovolania a rozhodovania o ňom Civilný sporový poriadok (§ 419 a nasl. CSP).

Najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že aj za účinnosti nového civilného kódexu je potrebné dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie ani podľa novej právnej úpravy nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia odvolacia inštancia. Najvyšší súd ďalej akcentoval, že hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenými v § 420 písm. f) CSP, ktorú sťažovateľ namietal, sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný

postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Sťažovateľ v dovolaní argumentoval nepreskúmateľnosťou napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd v naznačenom smere v súlade s judikatúrou najvyššieho súdu konštatuje, že rešpektuje koncepciu opravných prostriedkov, tak ako si ju „nastaví“ najvyšší súd, ak je to v medziach ústavy (porovnaj II. ÚS 398/08). Rovnako ústavný súd rešpektuje výklad a aplikáciu ustanovení Civilného sporového poriadku upravujúcich dovolacie dôvody tak, ako ju sformuluje vo svojej ustálenej judikatúre najvyšší súd. To sa týka aj dovolacieho dôvodu upraveného v § 420 písm. f) CSP. Najvyšší súd k tomuto dovolaciemu dôvodu [obsiahnutému predtým v § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku] prijal stanovisko občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu z 3. decembra 2015 (publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 2/2016), podľa ktorého: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.“ Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôraznil, že zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, a preto je potrebné ich považovať aj naďalej za aktuálne.

Ústavný súd z hľadiska načrtnutých východísk preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu a nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala, že postup najvyššieho súdu nemá oporu v zákone alebo v ustálenej judikatúre najvyššieho súdu.

Najvyšší súd v napadnutom uznesení zdôraznil, že *«V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec*

žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“... prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“... V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Obsah spisu v ničom neopodstatňuje tvrdenie dovolateľov, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil spôsobom priečiacim sa zákonu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C. s. p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov.».

Ústavnému súdu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ závery dovolacieho súdu v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať.

Ústavný súd uzatvára, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania [resp. neexistencii dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, na údajnú prítomnosť ktorého sťažovateľ poukazoval] je vzhľadom na skutkový stav vo veci sťažovateľa v napadnutom uznesení zdôvodnený ústavne udržateľným spôsobom.

Na základe prezentovaných záverov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

II.2 K namietanému porušeniu práv zaručených ústavou a dohovorom napadnutým rozsudkom krajského súdu

Predmetom tejto časti sťažnosti je predovšetkým námietka sťažovateľa, že napadnutý rozsudok krajského súdu je založený na právnych a skutkových záveroch, ktoré sú podľa jeho názoru zjavne nepodložené a arbitrárne, a preto z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Pri rozhodovaní orgánov verejnej moci (t. j. aj súdov) o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v konkrétnom právom upravenom procese je nevyhnutné akcentovať princípy demokratického právneho štátu formujúce každé konanie. Tieto princípy nachádzame v čl. 46 a nasl. ústavy (právo na súdnu a inú právnu ochranu), ako aj v čl. 6 ods. 1 dohovoru (právo na spravodlivý proces). Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je účelom práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) zaručiť každému prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu viazaného procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi, dodržiavanie ktorých je garanciou práva na súdnu ochranu, vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania, je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (porovnaj v tomto zmysle IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

Súčasťou procesných záruk spravodlivého rozhodnutia, resp. minimálnych garancií procesnej povahy je, ako už bolo uvedené, taktiež právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany a z ktorého musí byť bez ohľadu na to, či sa odvolací (prípadne dovolací) súd stotožní a inkorporuje odôvodnenie rozhodnutí inštančne nižších súdov, zrejme, že sa zaoberal a vyjadril k esenciálnym otázkam vzťahujúcim sa na ním prejednávanú vec a neuspokojil sa bez ďalšieho so závermi inštančne nižších súdov (pozri napr. *Helle v. Fínsko*, č. 20772/92, rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 19. 12. 1997, bod 60; *Rajkovič v. Chorvátsko*, č. 50943/99, rozhodnutie z 3. 5. 2001, bod 2). Rozhodnutie všeobecného súdu musí obsahovať dostatok skutkových a právnych záverov, pričom tieto závery nesmú byť svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené.

Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti bolo posúdiť, či odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu signalizuje potenciálnu arbitrárnosť v interpretácii a aplikácii príslušných právnych noriem vzťahujúcich sa na vec sťažovateľa a s tým spojené možné porušenie jeho označených práv, alebo, naopak, či vzhľadom

na odôvodnenie napadnutého rozsudku a právne závery krajského súdu v ňom uvedené je sťažnosť zjavne neopodstatnená a ani po jej prijatí na ďalšie konanie by nebolo možné reálne dospieť k záveru o porušení sťažovateľom označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Posudzujúc procesný postup krajského súdu v konaní o odvolaní sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že krajský súd vo veci odvolania sťažovateľa konal zákonom predpísaným procesným postupom. Postup krajského súdu plne korešpondoval so zákonnými požiadavkami kladenými na postup odvolacieho súdu a požiadavkami kladenými ústavou a dohovorom na procesný postup všeobecného súdu.

Z formálneho hľadiska nemožno napadnutému rozsudku krajského súdu pre účely posudzovania dodržania dikcie čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru nič vytknúť. Napadnutý rozsudok krajského súdu spĺňa požiadavky vyplývajúce z príslušnej zákonnej reglementácie formálnej kvality rozhodnutia odvolacieho súdu tejto procesnej formy.

Čo sa týka skutkových a právnych záverov, a teda aj interpretácie a aplikácie ustanovení zákona o cenných papieroch a zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o zodpovednosti za škodu“) odvolacím súdom a aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, ústavný súd uzatvára, že pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil v skutkových a právnych záveroch napadnutého rozsudku krajského súdu nič ústavne nekonformné, čo by nasvedčovalo jeho arbitrárnosti alebo ústavnej neakceptovateľnosti. Krajský súd nijako nevybočil z medzí určených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavne akceptovateľným spôsobom odôvodnil skutkové zistenia a svoj právny názor, aplikoval a interpretoval príslušné právne normy v súlade s ich znením, obsahom i duchom.

Odôvodnenie napadnutého rozsudku je dostatočné a vyčerpávajúce, krajský súd sa neobmedzil na citovanie alebo parafrázovanie záverov okresného súdu, ale sám formuloval

závery vo veci sťažovateľa. Sťažovateľ dostal odpovede na ťažiskové právne otázky rámcujúce jeho vec, a to vo vzťahu k povinnosti NBS pri výkone dohľadu na finančnom trhu, ako aj vo vzťahu k (ne)splneniu podmienok upravených zákonom o zodpovednosti za škodu pre vznik nároku na náhradu škody. Tieto právne závery krajského súdu nie je potrebné zo strany ústavného súdu dopĺňať alebo revidovať, naopak, ústavný súd môže na ne s ohľadom na sťažnostné námietky sťažovateľa týkajúce sa dohľadu NBS na finančnom trhu v plnom rozsahu odkázať, keďže podľa ústavného súdu sú ústavne udržateľné a bohaté na relevantné a zrozumiteľne formulované právne argumenty týkajúce sa aplikovateľnosti a interpretácie zákona o cenných papieroch a zákona o zodpovednosti za škodu.

Už len pre úplnosť ústavný súd v súvislosti s argumentáciou sťažovateľa týkajúcou sa prípadu RAPID LIFE, v rámci ktorého bol obchodnej spoločnosti priznaný nárok na náhradu škody spôsobenej NBS, dodáva, že v tomto prípade všeobecné súdy vyvodili zodpovednosť za pochybenie NBS, ktoré malo spočívať v tom, že NBS pri vzniku poisťovne schválila tzv. poisťné podmienky, ktoré obsahovali chybu v rámci matematického výpočtu výšky poisťného, ktoré boli následne v dôsledku nedôslednej kontroly NBS (resp. jej predchodkyne) v praxi aplikované viac ako 13 rokov a klienti poisťovne tak platili nižšie poisťné, ako bolo potrebné pre akumuláciu finančných prostriedkov na tvorbu potrebných rezerv. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľom komunikované rozhodnutia všeobecných súdov sa týkali iných žalobcov a išlo o iný skutkový a právny stav ako vo veci sťažovateľa. V prípade RAPID LIFE nešlo o dohľad NBS nad družstvom (ale poisťovňou) a vec sa týkala schválenia tzv. poisťných podmienok a platenia poisťného klientmi. V prípade sťažovateľa však išlo o zhodnocovanie prostriedkov členov družstva a vykonávanie dohľadu NBS nad činnosťou družstva.

Ústavný súd pripomína, že nie je viazaný judikatúrou všeobecných súdov k otázkam aplikácie jednoduchého práva, a konštatuje, že zatiaľ v žiadnom konaní pred ústavným súdom neposudzoval ústavnú akceptovateľnosť sťažovateľom označených rozhodnutí všeobecných súdov v prípade RAPID LIFE, preto nemôže zaujať stanovisko k ich ústavnosti na pôdoryse tu prerokovávanej sťažnosti, ktoré sa týkajú iného sťažovateľa a iného skutkového a právneho stavu. Avšak v prípade sťažovateľa a opísaného skutkového

stavu (dohľad NBS nad činnosťou družstva) už mal možnosť opakovane zaujať stanovisko k judikatúre všeobecných súdov v otázkach dohľadu NBS nad družstvom a na svojich právnych názoroch zotráva (napr. III. ÚS 614/2017, II. ÚS 631/2017).

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že závery krajského súdu obsiahnuté v napadnutom rozsudku je nutné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd nie je oprávnený v tomto prípade zasahovať. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. marca 2018